

Миладин Шеварлић

Доситејев кромпир, Милосрдни анђео и српска демократија

Био сам недавно у Саборној цркви, да упалим свеће за своје мртве и живе, као што добри обичаји налажу. Застао сам, том приликом, поред гробне плоче Доситеја Обрадовића. На тој плочи некада је стајао епитаф што га је он сам саставио: “Овде леже његове српске кости, он је љубио свој род...” И та ко даље. Данас, тај запис је скоро сасвим нечитљив, излизан безбројним српским стопама, које су ту пронашле zgodну пречицу.

Доситеј Обрадовић живео је, са пасошем аустријске империје, у Трсту, Лондону, обишао је читаву Европу и добар део Средоземља, учећи и подучавајући друге. Када је подигнут Први српски устанак, он је написао песму, познату данас као “Востани Србије”, ставио у путну торбу нешто књига и неколико кромпира – намирницу до тада непознату у овим крајевима, како би се у Србији могла запатити и помоћи вечито гладном српском народу да се прихрани – и дошао Карађорђу, у Београд. Карађорђе је узео кромпире, а Доситеја поставио за министра и др-

жао га са своје десне стране, као што је генерал Де Гол са десне стране држао свог министра културе, Андре Малроа. Полуписмени сељак, аустријски “фрајкор” и свињарски трговац, Ђорђе Петровић, није рекао Доситеју: “Чича, немој да смараш! Дај вамо тај кромпир и врати се лепо у Трст – имамо ми сад преча посла од културе!” Доситеј није, дакле, добио одговор што су га многи добронамерни интелектуалци добили од данашњих српских вођа, били они на власти, или у опозицији.

Узгред, песма “Востани Србије” била би приличнија као српска химна, од онога “Боже правде, ти што спасе српског краља”, итд... (Како гласи оригинална верзија.) Српски краљеви, почев од Милана Обреновића, до Петра II Карађорђевића (изузимајући Петра I, кога је српски сељак од миља звао “чика Пера”, а Едмон Ростан му певао оду) – српски краљеви били су људи нејаког ума, покераши, пијандуре, педери, женскари, перачи новца и гробари српске историје. А њихов по-

томак, такозвани престолонаследник – што му нови гробари српске историје дароваше дворове, како би се умилили онима који су ову земљу довели до ивице опстанка – познатији је у народу као “Аца Гица”. Око човека који није имао ни толико менталне снаге, ни образа да пристојно научи језик народа којим би да влада, окупљају се данас снобови, профитери, некадашњи комунистички жбири, патриоти који су бежали у иностранство испред бомбардовања, квазидемократична деца комунизма и слични врли примерци овога жалосног нација.

Од “сече кнезова”, 1804. године српски народ није био ближе историјском понору него данас. Први и Други светски рат, са свим својим ужасима који су преполовили српску популацију, а њене најбоље људе отерали у смрт (најбољи увек гину, а генетски отпад преживљава), били су, ипак, само припрема за оно што нам се дешава данас и оно што нас тек чека.

Консеквенце стварања Југославије, побачене творевине, којој су кумовали неразумни романтичари, дебили и профитери, властодршци напуханог ега и рационални, далекомислећи непријатељи српског народа – народа који је са дирљивим поверењем ишао за својим гробарима – консеквенце стварања Југославије сада се неумитно дешавају пред нашим очима. Оно мало Србије што је остало, распарчава се и даље; оно што је вредело опљачкано је; средњи сталеж уништен, једни једу из златних тањира а други из контејнера, земља је сведена на протекторат империје што се, газећи планету, бори за “демократију” и “људска права”, оне империје која је пре тринаест го-

дина послала овамо “Милосрдног анђела” са уранијумским даровима. Државом, притом, владају лицемерни профитери, пријатељи мафије, марионете и удворице наших геноцидних пријатеља са хуманистичког Запада.

Некада су се најбољи Срби, од Степрије до Милутина Миланковића, школовали на Западу, па долазили, како би знање и просвећеност улагали у развој своје земље и свог народа. Данас се најбољи Срби школују овде и главом без обзира беже на Запад.

Негативна селекција, коју су комунисти спроводили са приличним, али не и потпуним успехом, у данашњој самопроглашеној демократији доведена је до завидних консеквенци. Партијска олигархија и њени трабанти, без обзира на то да ли су дебилни, или не – тврдо су ушанчени на свим битнијим позицијама у овој држави.

Цензура, коју су комунисти такође неговали, но, ипак, помало траљаво – сада је беспоговорно затворила медијски простор за све оне који покушавају да мисле својом главом.

Култура је деградирана, допавши у руке интересних група, перача новца, партијских пришипетљи и улагивача. Села су испражњена, њиве запарложене. Некада просперитетне фабрике зарасле у коров. Опљачкана Србија се преселила у главни град, чијим рекама плута ђубре, криминалци се возе циповима, а политичари лимузинама; у главни град чије су елитне улице украшене појавама живописних просјака, били они ратни инвалиди (читај “Све ће то народ позлатити”), изгладнеле старице, штрокави Циганчићи или мајке са бебом у наручју. А све то,

укључујући параде поносних педера, уз лавез корифеја невладиних организација, одвија се под благопријатним покровитељством Европске уније и америчке империје, које се, уз помоћ домаћих издајника, цинично поигравају нашем судбином.

Зашто ово говорим данас, на годишњој скупштини Удружења драмских писца Србије?

Зато што држим да се морамо стално подсећати на то у каквим историјским и друштвеним координатама живимо, називали се драмским писцима или како му драго; зато што, ипак, гажим наду да ће ово друштво још живих песника, освешћених уметника и интелектуалаца, бити и надаље оаза здраве свести и критичке мисли и да ће тако, са још понекима, чувати и очувати искру српскога духа и српске културе

